

[Himmelstrup.]

disse ekstraordinære Forbrugsafgifter, har været overordentlig betydelige igennem Aarene, og der er næppe Tvivl om, at Staten ikke kan undvære dem i den kommende Tid, hvor Statens Behov for Indtægter vil være endog ekstraordinært stort.

Der er jo sket en Realitetsændring i Forhold til Loven af 2. Juni 1943, idet § 5 ikke er medtaget i dette Lovforslag, den Paragraf, der bestemte, at Beløbet, som kom ind ved den ekstraordinære Forhøjelse i 1943, skulde deles mellem det saakaldte Konjunkturfond og Statskassen, saaledes at Statskassen skulde have, hvad den paa de tilsvarende Omraader havde faaet i Aaret 1942. Denne Bestemmelse bliver altsaa ophevet, saaledes at Statskassen for det Aar, Forlængelsen omfatter, skal have hele Provenuet. Det synes jeg er en meget betænkelig Bestemmelse. Jeg mener, at Rigsdagen skal være meget varsom med allerede nu at begynde at rokke ved de Bestemmelser, som i de senere Aar er blevet vedtaget med det Formaal at hensætte Penge til Sanering af Statens Forhold til Seddelbanken, og i Stedet lade Beløbene i deres Helhed indgaa i Statens Drift.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller foreslog af Hensyn til Erhvervslivet, at dette Lovforslag skulde henvises til et Udvalg. Jeg kan ganske slutte mig til dette Ønske; det forekommer mig ogsaa, at det alene af den Grund, jeg lige har nævnt, vil være rigtigt med den højtærede Finansminister at diskutere hele dette Spørgsmaal lidt nærmere, om det nu ogsaa er nødvendigt at fravige de Lovbestemmelser, som blev gennemført paa dette Omraade i 1943. Det kunde jo ogsaa være af en vis Interesse for Rigsdagen at blive gjort bekendt med, hvorledes de store Forhøjelser i 1943 har virket, hvor meget Statskassen har faaet, og hvor meget den saakaldte Opsparingsfond eller Konjunkturfond har faaet i den Tid, der er forløbet, siden disse Bestemmelser blev gennemført.

Selve Forlængelsen af disse midlertidige Forbrugsafgifter og Nødvendigheden heraf kan vi fra vort Partis Side tiltræde.

Valdemar Sørensen: Med den Motivering, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller gav, kan ogsaa vi fra vor Side tiltræde Ønsket om et Udvalg. Godt er det ogsaa, at vi derved kan faa Lejlighed til at tale med den højtærede Finansminister vedrørende Spørgsmaalet om i Statskassen at inddrage de Midler, der efter den nugældende

Lov hidtil er indsat paa særlig Konto i Nationalbanken.

Til Grundlag for min Opfattelse herom har jeg sikkert de samme Motiver som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup; jeg indser ikke det rigtige i, at vi netop i dette Øjeblik, hvor Rigsdagen jo er ganske ukendt med, hvordan det kommende Finanslovforslag vil forme sig, uden videre vil begynde at rokke ved de Dispositioner, vi har truffet netop med Henblik paa den Situation, der kommer, og hvor vi maaske kunde ønske de Penge, der staar til Disposition, anvendt efter deres oprindelige Formaal i Stedet for at indgaa i selve Statens Drift.

Det er altsaa Meningen, at Loven skal forlænges. Jeg synes dog, det kunde have været rart, om man havde ventet med Forlængelsen, til man havde set, hvorledes Finansloven bliver; men der er det ulykkelige Forhold, at alle disse ekstraordinære Love om Indtægter til Staten falder paa alle mulige Tidspunkter Aaret igennem. Det vilde have været rart, om man kunde have samlet dem netop i det Øjeblik, hvor man ved, hvorledes de økonomiske Udsigter stiller sig for Statskassen. Som det er nu, kommer der en stor Usikkerhed ind i Vurderingen af, hvorledes den finansielle Stilling overhovedet er. Det er maaske et urimeligt Ønske at nære, for mange Forhold afstedkommer, at man er nødt til pludseligt at lave en Lov af den her omtalte Art; men det vilde alligevel være rart, om man kunne komme ind paa en Bestræbelse i den Retning, jeg her antyder. Det vilde utvivlsomt gøre Nytte og skabe et større Overblik over den finansielle Situation og de Bevægelser, den undergaar.

Norlev: Der er noget ejendommeligt i, at vi, samtidig med at vi drøfter Spørgsmaalet om en Ordning til Nedsættelse af Smørprisen, skal drøfte et Lovforslag, der opretholder en Afgift, som maa virke vareforyrende. Jeg er ikke Jurist nok til at vide, om man fra Rigsdagens og fra Skattevæsenets Side kan sætte de handlende til at være en Slags Underkontorister i Skattevæsenet, for det er faktisk det, der er sket, det, der skete ved Tøjskatten og dermed beslægtede Skatter; og ligesom man i sin Tid ophævede Tøjskatten, synes jeg, der her var Lejlighed til en Gestus over for de handlende, hvem det saaledes er paalagt at gøre et Stykke Ekstraarbejde for at indkræve Skat, ved nu at ophæve den Slags Skatter. Jeg haaber, at det maa blive Tilfældet.